1846.

LISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 Mei. 1

gave dezer Kourant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien plaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

Uit Rhodus deelt men van den 6. April het volgende mede nopens het springen van het kruidmagazijn chio. «Men wilde — aldus schrijft men uit Stan- in het oude Johanniter kasteel het buskruidmagazijn en, daar de sleutel verloren was, beval de Turk-verste de deur open te slaan Met ijzeren instrumen- gon men dit werk. Een Turksche korporaal, die er woordig was, maakte den overste opmerkzaam op vaar, hetwelk daardoor kon ontstaan. De overste woordde dezen welmeenenden raad met een oorveeg. verschil te beslechten, liepen beide naar den stad-. Men ging intusschen voort met de deur open te en spoedig hoorde men eene verschrikkelijke uitbar- die den stadhouder de moeite uitwon, om uitspraak . Het getal der dooden en gewonden wordt op meer berekend. Het groote kruidmagazijn is echter be- gebleven, anders was de stad Stanchio verwoest ge-

Uit Malta wordt aan den *Morning-Chronicle* geschre- dat de twee hevige schokken van aardbeving, die 28. Maart deden gevoelen, even hevig op Sicilië, Corfu, Mytilene, Rhodus, te Smyrna en Alexandrie urgenomen. Te Rhodus heeft de aardbeving veel verwekt, zoodanig zelfs, dat de echtgenoot van den rijkschen consul aan de gevolgen daarvan is over- Den 16. en 22. April hebben nog twee schokken ehad. Er waren veel lieden aan beroerte overleden. krigten van Catanea melden, dat de aardbeving van April veel schade aan de huizen aldaar had ver- . Men hoort in de omstreken van den Etna, een nderaardsch geluid, hetgeen ontsteltenis onder de heeft verwekt, die hetzelve beschouwen als den r van eene vreeselijke uitbarsting.

FRANKRIJK.

Een bijzondere brief uit Londen van den 7. Mei be- dat de koningin gedurende 14 dagen er op gestaan hare reis naar Frankrijk te volvoeren, en dat zij met moeite aan den wil van hare ministers heeft en. H. B. M. zoude terzelfder gelegenheid een be- 's Hage hebben afgelegd; zij heeft besloten ook van af te zien. Na hare bevalling wil zij weder een ar Schotland doen.

De buskruidmolen van Vonges, bij Pontarlier, is in gesprongen. De werklieden waren afwezig. De bestaat in 200 kilog. buskruid en de gebouwen.

Men wil Algerie met der tijd tot een afzonderlijk rijk , en er spoedig een munt oprigten.

BELGIE.

KLOEKMOEDIGHEID VAN EEN LANDBOUWER. De dag- maken meermaals gewag der geduchte stierengevech- Spanje, waar menschen-levens nutteloos te pande worden. Het volgende verhaal, dat ook eene wor- van dien aard, hier te lande, tusschen twee dezer de dieren en een landbouwer, tot onderwerp heeft, die ter zelfder tijd eene moedige daad daarstelt, zal nder belang gelezen worden:

den 19. Februarij laatstleden, had er in den koestal hoeve van den landbouwer *Liven de Neve*, te Ron- een geval plaats, dat de schrikkelijkste gevolgen naar kunnen slepen, door het loskomen van den dur- vijfjarigen stier. Eensklaps valt hij den inland- jarigen stier, die in denzelfden stal geplaatst was, aan, brengt hem zulke gruwelijke stooten toe, dat het bloed langs alle zijden stroomde. Dit beest, dat gebonden stond, wist zich niet waar te keeren; eindelijk outwringt het met geweld zijn gebindt, en komt los.

«Nu vallen beide stieren elkander zoo schrikkelijk aan, dat op het geblaas en gebrul, de dienstknecht, *August Basjuan*, naar den stal komt geloopen, de deur opent en de verwoede dieren zoo hardnekkig ziet vechten. Hij gaat binnen; maar naauwelijks is hij in den stal getreden of hij wordt door zoodanigen schrik bevangen, dat hij geene de minste beteugeling durft wagen: hij neemt de vlugt; maar gaat dadelijk den broeder van den eigenaar, *Bernard de Neve*, die in de nabijheid was, van het gebeurde onderrigten.

«Onmiddelijk snelt de *Neve* ter plaats en ziet het dringende gevaar. Bevreesd zijnde van hierdoor de geheele vernieling in den stal te weeg te brengen, dewijl een zeventiental andere hoornbeesten zich in denzelven bevinden, neemt de landbouwer een kloekmoedig besluit, wapent zich met een eiken stok, voorziet zich van eenige bindzeelen, opent stil de onderdeur, en gaat den stal binnen.

De halvedeur wederom toegedaan zijnde, bevindt hij zich van alle hulp en bijstand ontbloot; hij ziet het schrikkelijk schouwspel aan; die stieren vechten erger en erger, geheel den stal is in beweging; doch hij nadert het gevaar; hij neemt zijn besluit en begint van zijn stok een onbeschroomd gebruik te maken, en zoo hevig op de woedende dieren te slaan, dat zij hierdoor eindelijk van elkander scheiden.

«Thans roept de landbouwer de dienstknechten toe, dat zij de deur zouden openen. Dit gedaan zijnde, springt de naaststaande stier naar buiten en komt op het hof. De landbouwer slaat met eene behendigheid de deur wederom toe, toen de durhamsche stier op hem toeschiet. Nu is de landbouwer in het grootste gevaar voor zijn leven; daar hij de worsteling zelf moet doorstaan, om de beteugeling ten uitvoer te kunnen brengen."

«Onmogelijk is het vreeselijk gezigt van het dier te beschrijven; de oogen staan verward en woedend; het slingert den kop naar alle kanten. De beteugelaar loopt links en regts om zich te redden; hij neemt eene gunstige gelegenheid waar en wil het bindzeel over de hoorns werpen. Dit mislukt hem, het zeel is maar aan een hoorn vast, hij is verpligt hetzelve wederom aftedoen; dit is voor hem in dezen oogenblik zeer moeijelijk, terwijl hij door vermoeidheid van den strijd afgemat is. Nogtans met kloekmoedigheid bezield, houdt hij aan om den stier te vangen, neemt het zeel van den hoorn en met behendigheid werpt hij het nogmaals, en nu gelukte het hem de beide hoorns te vatten. *De Neve* loopt spoedig tot aan de standplaats en steekt de bindsels door een zoogenaamd huilegat, die door de toegekomen dienstknechten worden vastgegrepen; de landbouwer doet hun verstaan dat zij het zeel op zijn commando moeten inhalen; vervolgens begeeft hij zich wederom tot achter het beest en roept aan het volk dat zij goed aan de zeelen zouden trekken; zij volbrengen zijn bevel. Het dier, dat tot nu nog gekeerd en onwillig is, brengen zij met veel geweld op zijn vorige standplaats.

«De landbouwer komt eindelijk uit den stal en ziet de hoeve in rep en roer gebragt, door den nog losloopenden gewonden stier. Al het volk is op de vlugt en in verslagenheid gebragt: niemand durft het wagen het te gaan beteugelen, dan alleen voornoemde *Bernard de Neve*. Hij begeeft zich wederom, met dezelfde wapens in de hand, het woedende beest nader en nader. De stier ziet hem aankomen, hij snelt als razend naar hem toe, als willende hem vernielen. *De Neve* vlugt achter een boom, waar de stier geweldig met zijne horens oploopt; eindelijk neemt de landbouwer eene stoute beslissing en werpt den stier het bindzeel om zijne hoorns: hij was gelukkig genoeg hem alzoo te vangen. De dienstknechten dit ziende, komen toegeloopen en met hunne medehulp krijgen zij hem op zijne vorige verzekeringsplaats terug; en geene verdere onheilen waren er te betreuren.

«De kloekmoedigheid van den landbouwer *Bernard de Neve* behoord gekend te zijn; bijzondere daden om groote onheilen te voorkomen, verdienen allen lof."

— Men leest in de *Petites Affiches*: Eene jonge vrouw die eene zeer goede opvoeding ontvangen heeft, goed lezen en schrijven kan, en ook in de *aardrykskunde*, de *geschiedenis*, de *muzyk*, de *danskunst* en de eerste gronden der *wiskunde* ervaren is, verlangt eene plaats in eene huishouding bij deftige lieden, als keukenmeid en strijkster

— De correctionele regtbank van Brussel heeft zaturdag twee eijerzuipers gevonnisd. Twee schoenmakers-gasten waren namelijk eenige dagen vóór Paschen bij de boeren van Grimbergen rondgegaan, wenschende de huisgenooten een zaligen Paschen, met bijvoeging, dat zij de eijeren voor den pastoor kwamen halen. Nu, de twee guiten waren volstrekt met deze boodschap niet belast, weshalve zij als aftroggelaars vervolgd werden. Hunne verdediging luidde zonderling. Zij zeiden dat zij eijeren waren gaan vragen vóór den pastoor, en niet voor of ten behoeve des pastoors. De regtbank heeft op dit taalkundig onderscheid geen acht geslagen; maar alzoo het bewezen was, dat zij omtrent twee honderd eijeren hadden afgetroggeld, is den eenen verwezen tot eene maand en den anderen tot vijftien dagen gevangenis.

— De spaansche dagbladen deelden het volgende sprookje mede: In een huisgezin te Madrid zoogde de jeugdige moeder haar pasgeboren kind zelve; maar merkte het treurige verschijnsel op, dat, ofschoon zij oorspronkelijk een gezond en krachtig gestel had, zij van langzamerhand al zwakker en zwakker werd, zoodat zij zelfs begon te denken, om niet meer haar kind te zogen. Op zekeren nacht, eenig gerucht meenende te hooren in de kamer, stond den man op, en onderzocht het vertrek met een licht in de hand. Doch hoe ontstelde hij, toen hij bij het bed, waar zijne vrouw in diepen slaap lag, komende, eene slang zag, die met veel smaak de melk uitzoog, welke voor het kind bestemd was. Dadelijk ontvlugtte de slang, en de man, die haar des anderendaags niet kon vinden, haaste zich te verhuizen. (Wij hebben dit voorval met de benaming van sprookje bestempeld, en niet ten onregte. Tot dusverre hadden wij wel gehoord en gelezen van koeijen, wier melk op stal of in de weide door slangen werd afgezogen, maar dat zulks aan vrouwen zou gebeurd zijn, daarvan was ons nog niets voorgekomen. Het bovenstaande zouden wij dus op zijn best voor een spaansch aprilvischje *post festum* houden.)

NEDERLANDEN.

SNEEK, den 8. Mei. Onder de ligchaamsziekten zijn sommigen besmettelijk, zulks schijnt onder de zielsziekten mede plaats te vinden. Immers naauwelijks heeft het bijgeloof, dat, Gode zij dank! verre van algemeen is hier ter stede, een betooverd kind aangewezen, of er doet zich een nieuw geval op, waarbij men beweert, dat een meisje van 18 jaren, met epilepsie behebt, betooverd is door eene alhier wonende weduwe, eene doodeenvoudige sloof. Hierbij zijn echter tooneelen van verregaande, der arme weduwe aangedane mishandelingen voorgevallen, die wij, wat de bijzonderheden betreft, alsnog onvermeld laten, maar die wij met grond vertrouwen, dat ernstig onderzocht en getuchtigd zullen worden door die magt, welke gesteld is om voor *de veiligheid van personen* te waken. Bijgeloovige zotten mogen deze veiligheid, onzes bedunkens, evenmin aanranden als dieven en moordenaars.

— Als eene groote zeldzaamheid mag worden gemeld, dat er den 10. te Scheveningen drie gouden bruiloften te gelijk gevierd werden, als van: I. *Aris Plugge*, gehuwd met *Marie Fieret*; II. *Willem Pronk*, gehuwd met *Pietronella Pronk*; en III. *Pieter Meys'*, gehuwd met *Klaartje Hoogeveen*.

MIDDELBURG, den 13. Mei. Men meldt uit Arnemuiden, dat aldaar gisteren avond een treffend ongeluk heeft plaats gehad, hetwelk wel tot waarschuwing van anderen moge strekken. *Jannetje Blaasse*, oud 31 jaren, voor hare ou-

---

MANESCHIJN. (1)

Een verhaal van kapt. MARRYAT.

—

chijn was echter met een sprong over den heining en in blik uit het gezigt. Er verliep bijkans een uur, eer kwam, en tot onze verwondering zagen wij, dat hij in ndagskleederen opgeschikt was, terwijl een groote ruiker beste bloemen van zijnen heer, op zijne borst prijkte.

is in orde, massa, alles is in orde. Dat laatste glas grog een uitmuntenden inval doen krijgen nimmer zal massa hebben van Miss O'Bottom."

laat hooren, wat hebt gij uitgerigt? vroeg Mossel.

heb mij heel mooi aangekleed, massa, heb een ruiker

dat zie ik, schurk, van mijne beste bloemen!"

niet kwalijk nemen, massa. Ik zeide tot Missie O'Bot- niet kon komen, hem zeer speet, massa mij zond. - zeide zij, en wat hebt gij te zeggen, Maneschijn, zeide een knappe vent zijt. Daarop zeg ik: massa Mossel u heeft, en den geheelen dag aan denkt hoe hij u maken, want hij zegt: Missie O'Bottom is een heel dame, zal eene schoone vrouw zijn. Toen Miss O'Bottom eene beetje, en haalt uit de kast een flesch en geeft glas te drinken, dat mij verkwikt, en zegt: toen: wat zegt uw heer? - Dan zeg ik: massa zegt: zij dame is, zij schoone vrouw zal zijn; maar hij schudt en zegt dan: ik een oude kerel ben, nergens goed denk den geheelen dag hoe ik haar zal gelukkig maken, en ik het eindelijk heb uitgevonden. Maneschijn, gij een jong man zijt, - een knappe kerel - een brave knecht - ik u niet gaarne gaan laat, maar ik denk gij een regt goed man voor Miss O'Bottom zijn zult; dus ik zal niet aan mij zelven, maar u aan Miss O'Bottom geven, en zeg haar dat ik u zend, dat ik u aan haar geef tot man - zij met u trouwen zal.

Mossel en ik bersten in een schaterend gelach uit. «Wel, en wat zeide Miss O'Bottom er van?"

«Zij sprong in eens van den stoel op, en wilde mij in het haar grijpen, maar ik op zijde sprong en zij misgreep. Toen zij zeide: «Leelijke zwarte schelm, zeg aan uw heer, dat als hij ooit weder hier durft komen, ik hem zijn kalen kop zal in slaan; en als gij ooit weder een voet hier durft zetten, zal ik uwe zwarte hersens inslaan. «Dat is alles, massa. Gij ziet alles is thans in orde, en mijn keel is droog van het spreken."

«Noemt gij dat alles in orde! - Ik heb mij het oude wijf niet tot vijand willen maken; wat zegt gij, Robert, is dat in orde te noemen?"

«Gij moet toch met haar in vijandschap geraken, of haar trouwen, dat is klaar."

«Welnu, ik heb er vrede mede - ik ben dan toch van haar bevrijd, en in zooverre is alles in orde. Niet iedereen kan zich met een ruiker bloemen en twee glazen grog van een vrouw ontslaan."

«Drie glazen, massa, merkte Maneschijn aan.

«Ook goed, drie glazen, daar hebt gij er nog een, schelm. Het is, de Hemel zij dank, aanstaanden woensdag betaaldag. Robert, gij blijft dezen middag toch bij mij eten?"

«Met genoegen," hernam ik, en om mijn pligt niet te verzuimen, zal ik daarentegen den geheelen nacht langs het strand patrouilleren; maar zie eens de flesch is ledig en uw voorraad is op; doch eerstelijk, wat hebt gij te eten??

«Maneschijn, wat hebben wij dezen middag te eten?"

«Te eten, massa? Ik heb nog niet aan het middagmaal gedacht, massa. Wat wilt gij te eten hebben?"

«Wat hebben wij in huis, Maneschijn?"

«Laat mij eens zien, massa. Eerstelijk hebben wij pekelspek, dan hebben wij een schoon stuk pekelspek, en dan - laat mij eens bedenken, dan hebben wij nog pekelspek."

«De slotsom van alles is - dat wij niets hebben, dan een stuk spek. Kunt gij het daar dezen middag mede stellen?"

«Gij kondt even goed vragen of een eend zwemmen kan."

«O sir, wij hebben nog erwten genoeg voor wel een dozijn eenden," merkte Maneschijn aan.

«Goed dan, Mossel, daar hier niets aan te doen is, dan den ketel te vuur te zetten, kunt gij uwen Maneschijn wel missen, als hij dat gedaan heeft; laat hem dan een briefje naar John brengen, dan kan die hem een paar flesschen van mij medegeven."

«Dat is een uitmuntende inval, massa Farren; ik zal het spek opzetten en dan loop ik heen en ben in een uurtje terug."

«Dat zal wel niet gaan, Maneschijn; hoe laat is het thans? Hemel, hoe snel vliegt de tijd om, Mossel; het is bijna vier uren en te zes uren is het donker."

«Dat doet er niet toe, sir; ik heb overal maneschijn, waar ik ga of sta," zeide de neger grinnekende.

«Er zullen wel twee uren mede verloopen eer het spek gereed is Robert, en de neger heeft dezen morgen zooveel te verrigten gehad, dat hij geheel aan het eten niet gedacht heeft."

«Het was altemaal werk voor u, massa."

«Goed, goed, loop nu maar zoo spoedig heen, als gij kunt, en kom zoo gaauw mogelijk terug. Hier is een briefje."

Maneschijn nam het briefje aan, bekeek deftig het adres, alsof hij lezen kon, en weinig minuten later zagen wij hem vertrekken.

Een paar uren waren verloopen en nog altijd zagen wij met

(1) Zie onze vorige.

ders het meel van den molen afhalende, ging een verkeerd hek binnen, en daar de molen maalde, trof haar een slag van eene der wieken, welke haar het hoofd deerlijk misvormde en een' onmiddelijken dood ten gevolge had. Daar ook een dergelijk geval ten voorleden jare heeft plaats gehad (hoezeer dan niet met den dood gepaard gegaan), ware het te wenschen, dat van wege de regering middelen werden voorgeschreven, dat het niet toegankelijke hek mogt worden toegesloten. Men moet hierbij nog melden, dat gezegde ongelukkige niet wel bij haar verstand was, waaraan dan' ook deze onvoorzigtigheid niet' minder is te wijten.

— Een industrieel heeft naar men verzekert, een middel uitgevonden om alle schepen, zelfs de grootste voor zinken te vrijwaren; de naam van den uitvinder is *Trepier* en hij heeft in Frankrijk, Engeland en Belgie brevetten van uitvinding aangevraagd. De toestel, welke aan de vaartuigen moet worden aangebragt is niet zeer kostbaar. Indien het zich bevestigt, wat men nopens de doelmatigheid van deze uitvinding verzekert, dan behoeft men zelfs in een zeegevecht niet voor het zinken van een schip te vreezen, dewijl het schip wel door het inloopen van water een el meer diepgang kan krijgen, doch, hoe ook doorboord, nimmer kan zinken. Te Londen wekt deze zaak een levendige belangstelling.

MENGELINGEN.

De Nieuwe Muntstukken.

Op de onlangs in den *Stoompost* geroemde zorg waarmede het munten der nieuwe geldstukken zoude worden bewerkstelligd, valt aan te merken: dat het stempel der nieuwe geldstukken, vooral aan de wapenzijde veel te ligt, te zwak, te flaauw is ingedrukt, en droevig afsteekt bij de achtbare stempels onzer oude muntstukken, b. v. ducatons, drieguldens en rijksdaalders, die, na meer dan honderdjarige omwandeling, hunne stempels en véél beteekenende randschriften nog meer degelijk vertoonen dan de geldstukken welke thans nieuw uit de munt komen, en waarvan het zich laat verwachten, dat zij, na 25 jaren, aan de wapenzijde althans, genoegzaam blind zullen zijn geworden. En, indien men uit de zwakheid van het stempel niet reeds van zelfs dit besluit mogt opmaken, dan wordt zulks ook bevestigd door de weinige nog in omloop zijnde guldens en drieguldens, na 1816 geslagen, en welker stempel reeds eveneens is verdoofd. Het is duidelijk, het valt bij iedereen in het oog, doch bij de directie der Munt schijnt dit bezwaar niet op te komen. Hoe is het mogelijk, dat eene zóó belangrijke zaak als het muntstempel niet met meer zorg wordt behandeld?

Te bejammeren is het voorts dat het decimaal stelsel (zekerlijk ook niet even gemakkelijk overal houdbaar), bij de nieuwe muntstukken niet beter wordt in acht genomen, evenmin als zulks vroeger, met het slaan van 25cents-stukken, het geval is geweest. Ik bedoel de 2½gulden-stukken! Wat doen die *helften* in het decimaal stelsel? Zij behooren er niet in. Het vijftigstuiverstuk is nu immers weder een *kwart* van den Gouden Standpenning, gelijk het vijfstuiverstuk een *kwart* van den Zilveren is. En het decimaal stelsel is vreemd van halven, kwarten, achtsten, zestienden, enz., het kent alleen éénheden, tienheden, honderdheden, duizendheden enz. Wil men met consequentie dat stelsel op de munt toepassen, dan munte men Guldens (als zilveren standpenning) en de veelvouden van dien, als 2 Guldens, 3 Guldens, enz.; voorts de *decimale* onderdeelen van den Gulden, als: stukken van 10 cents en de veelvouden derzelve, als van 20, 30, 40, 50 cents, enz.; wijders den cent, als *decimaal* onderdeel van het 10centsstuk, en honderdste van den gulden, en de veelvouden daarvan, als van 2, 3, 4, en 5 cents; terwijl voor nog kleinere muntstukken de 5/10 deelen van den cent of 5/100 der 10centsstukken of 5/1000 van den gulden, welk stuk met den zoogenaamden halven cent gelijk staat, bruikbaar is. Op deze wijs blijft men met éénheden, veelvouden en onderdeelen altijd in het decimaal stelsel, dat is consequent; maar niet met *kwarten* van tiengulden-stukken, *kwarten* van guldens; daarmede vervalt men weder in het andere systema, dat met het decimaal stelsel evenmin vergelijking duldt, als de kromme met de regte lijnen.

Die verwarring van twee stelsels brengt dan ook niets als ongemak in het rekenen, terwijl men anders het rekenen met geldstukken alleszins konde faciliteeren. Wie zegt nu *gereedelyk* hoeveel b. v. 17 stukken van 2½ gulden uitmaken, hoeveel 23, 29, 57 van zoodanige stukken bedragen, enz. En desniettegenstaande gaat men voort met zoodanige muntindeeling en gebrekkige muntstempeling! Het is bedroevend, als men overweegt dat dit werk voor eene reeks van jaren, en voor tijdgenoot en opvolgende geslachten zal moeten dienen. En zoo staat men, na lang en tot groote schade van den lande onder eene ergerlijke geldsnoeijerij gezucht te hebben, welker gelijke in Europa niet bestaat, en welke men niet heeft weten uit te roeijen, nu weder in een ander euvel te vervallen. —

Wat de alooijering betreft, is het te wenschen, dat de *Stoompost* het juister moge geraden hebben, en dat er niet weder duizenden muntstukken, ten gevolge van onkundige behandeling der alooijering, naar den smeltkroes of naar buitenlands zullen wandelen, en voor ons verloren gaan tot groote schade van den staat. —

Ik zeide zoo straks, dat het decimaal stelsel niet in alles even gemakkelijk houdbaar was, en de aangehaalde handelwijs der Munt levert er mede het bewijs van. Het is een, op zich-zelfstaand kunstmatig stelsel, dat niet in de natuur der dingen gegrond is, en daarom in velerleije gevallen botsingen en moeijelijkheden geeft. De natuurlijke verdeeling van zaken, voorwerpen, ligchamen, is eerst in helften, deze helften wederom in helften, welke kwarten zijn van 't geheel, deze kwarten wederom in helften, welke achtsten zijn van het geheel, enz. Op deze wijze bekomt men ook altijd gelijkvormigheden; zoodanig kan men cirkels, quadraten, enz. deelen, en allerlei ligchamen en altijd in evenredige figuren. Alle symetrie berust ook op laatstgemeld stelsel. Het jaar is ook in vier getijden, de dag in vier stonden, het uur in vier kwartieren ingedeeld; de cirkel in vier quadraten. Het is de grondslag in alle bouworden, enz. Overal vindt men dat stelsel terug omdat de natuur het aanwijst.

Er is van dit onderwerp nog véél te zeggen, maar zulks is hier minder te pas, daar ik alleen op het gebrekkige, en ook op de inconsequentie der munt met het decimaal systema wil wijzen.

V.

(*Goessche C.*)

—

De schôuwburg-maaltijden.

De regter. — Mijnheer CLARY! uw Directeur heeft u doen dagvaarden omdat gij de bepalingen uwer verbindtenis niet nakomt.

Clary. — Hij vervult de zijne niet.

De directeur. — Hoe zoo? hebt gij u niet verbonden om de eerste rollen te spelen? —

Clary. — Ja, maar bij u, met uwe wijze van opvoering, loopt men gevaar van honger te sterven.

De directeur. — En waarom?

Clary. — Omdat ik, wanneer ik voor Prins, Markies of Ridder speel, overeenkomstig mijn' rang en naar den geest mijner rol verkies behandeld te worden. —

De regter. — Verklaar u.

Clary. — In bijna al de stukken komt een middag- of avondmaal. Daarop rekenen wij figuranten, die slechts een inkomen hebben van zeshonderd francs 's jaars. — En, men behandelt ons als nietelingen, als grove diamantslijners.

De directeur. — Ik behandel u zoo goed als het kan.

Clary. — Ja, zóó dat gij ons selser-water voor champagne geeft, en wij toch moeten zingen:

Qu'il avait du bon vin,
Le Seigneur Châtelain.
Buvons encore
Pour en être certain.

De directeur. — Op een klein tooneel wordt er nooit champagne gebruikt.

Clary. — En den volgenden dag in: Le Diner de Madelon, die kalkoen, uit welk land was die? papier, bordpapier. En in Robert le Diable.... die beroemde wijn, die heerlijke wijn der ridders was bier, (gelach) gemeen bier van twintig cents.... Hij die voor *Bertram* speelde, moest de kurk ingeslikt hebben (algemeen gelach) alleen in de Moissonneurs heeft men ons de wezentlijke spijs gegeven, koolsoep (gelach). Het was een overschot van het middagmaal van den directeur (aanhoudend gelach). Welnu! ik verkies den schijn niet aan te nemen, alsof ik at; ik wil eten wat het stuk opgeeft. —

Na den directeur gehoord te hebben, en aangezien de reglementen voor de mindere schouwburgen niet, zooals voor die te Parijs, voorschrijven dat op het tooneel de wezentlijke spijzen zullen voorgediend worden, wordt de figurant veroordeeld zich op nieuw aan te sluiten aan het tooneel waartoe hij behoort.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Mei. Sedert den 12. dezer zijn ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

August, Friedrich, J. H. Gaben, Rostock, rogge; Charl[...] N. Pettersen, Stokholm, pik en teer; Soegutten, R. Ra[...] Fouborg, erwten en graan; Nisus, J. Shepard, Londen, [...]

Voor Gend bestemd:

August, P. van der Kerkhoven, Liverpool, klipzout.

Voor Rotterdam bestemd:

De jonge Jan, H. K. Renters, Rouaan, steen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van da[ar] naar zee gezeild.

De Eendracht, G. A. Jonkhoff, Avontuur, de Morgen[...] Smith, Archangel, beide ballast; Eliza, D. Simpson, bas[...] den, laatst van Vlissingen.

Van Gend gezeild:

Ardent, W. Thomas, ballast, Cornwal.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14 Mei 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche m[udde.]	
J. Z. Tarwe (1844) .	f 9.50	W. Paardenboonen .	f [...]
N. dito dito	- 9 20	W. Gr. Erwten . .	- [...]
J. Walch. Tarwe (1844)	- 10.00	W. Witte dito . .	[...]
Nieuwe dito	- 9.50	Z. Paardenboonen . .	[...]
O. Rogge (1844) . . .	- 7.65	Z. Gr. Erwten . . .	[...]
N. dito	- 7.65	W. Koolzaad . . .	[...]
Winter garst	- 4.10	Zomer dito . . .	[...]
Zomergarst	- 3 80	Raapolie . . .	f 37.5[...]
Haver	- .	Patentolie . .	- 39.5[...]
Boekweit	-	Lijnolie . .	- 31.0[...]
W. Witteboonen . .	- 11 00	Lijnkoeken	f 71 00 de [...]
Dito Bruineboonen .	- .	Raapkoeken	10 00 - [...]

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de [Bree]kens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

ongeduld op de terugkomst van Maneschijn te wachten. Het was inmiddels duister geworden, wij ontstaken licht, en verwenschten het talmen van den neger, want niet alleen onze flesch was ledig, maar onze magen waren niet minder verlangende naar het eten. Eindelijk hoorden wij aan de deur spreken, en spoedig daarop trad Maneschijn het vertrek binnen, met twee flesschen onder den arm, terwijl hij zelf van vergenoegen scheen te glorijen. Het spek en de erwten stonden weldra op de tafel. Wij lieten het ons wel smaken, en zaten nog aan de laatste helft onzer eerste flesch – het was ongeveer elf uren – toen wij eenig gedruisch aan de deur hoorden, en eenige menschelijke gestalten bespeurden, die een oogenblik staan bleven en daarop zich verwijderden. De deur ging open en Maneschijn vloog naar buiten. In een paar sekonden kwam hij terug met een vaatje met sterken drank onder den arm, legde dit op den grond, grijnsde ons toe, waarbij hij zijn mond van het eene oor tot het andere opensperde. Daarna verliet hij zonder een woord te spreken, de kamer en kwam weldra met een tweede vaatje terug.

« Wat – wat duivel beteekent dat?" vroeg Mossel.

Maneschijn gaf geen antwoord, maar bleef heen en weder loopen, tot dat hij achtervolgens zes vaatjes had binnengebragt, die hij naast elkander op den grond legde. Daarna sloot hij de buitendeur digt, grendelde dezelve, kwam naar binnen, ging op een der vaatjes zitten, en lachte luidkeels met de armen in de zijde, tot hij bijkans omviel, terwijl Mossel en ik nu hem, dan elkander verbaasd aanzagen.

« Hoe duivel komt dat alles hier?" riep Mossel, terwijl hij opstond. « Spreek kerel, of ik." –

« Ik zal u alles vertellen, massa. Gij zult vinden ik een beter vriend ben dan Missie O'Bottom. Thans hebt gij veel – veel rum, en behoeft niet alle oogenblikken met Maneschijn te twisten, als hij eens een dropje neemt. Ik heb dat alles voor u prezent gekregen, massa Mossel."

Ik begon zwaar vermoeden te verkrijgen, en drong er bij Maneschijn op aan, dat hij mij zijn wedervaren zou mededeelen.

« Ik u alles zal verhalen, sir. Toen ik terug kom met de flesschen, ontmoet ik een troep volks met de vaatjes. Zij zeggen: Dat u de.... Wie zijt gij? Ik zeg, ik kom van het oorlogschip en breng Massa twee flesschen, en laat die hun zien. Dan zeggen zij: Waar is uw meester? en ik zeg: in zijn huis te Rijde. Want zij meenden dat gij mijn meester waart, massa Farren. Dan zeggen zij: Ja, dat weten wij, wij hebben hem thans ontdoken, maar als gij den mond open doet, dan wij u doodslaan. Daarop zeg ik: En waarom dat? Massa drinkt gaarne, waarom geeft gij massa geen vaatje of twee; dan zal hij nimmer iets zeggen, maar alleen wat vloeken en razen, om de Admiraliteit. Dan zeggen zij: Weet gij dat zeker? En ik zeg: Zeer zeker, massa zal nimmer een enkel woord er van spreken. Nu steken zij langen tijd de koppen bijeen, en eindelijk zeiden zij: Ga met ons mede en wijs ons waar uw meester woont. – Zoo gaan dan twee man mede en toen ik met hen aan de deur kom, zeg ik: dat is massa's huis, als hij op Rijde woont, en daar ziet gij massa; – en ik wijs hen op massa Mossel, maar zij zien naar massa Farren – en zoo zeggen zij: nu goed, in drie of vier uren zult gij zes vaatjes vinden; zeg aan uw meester, dat telkens, als wij vaten sluiken, hij er altijd zes zal hebben – dan gaan zij heen, dan komen zij terug en daar liggen de vaatjes – dat is alles, Massa."

« Schurk!" riep ik van den stoel opspringende. « Daar hebt gij wat fraais uitgerigt. Ik kan mijne eer en de dienst verliezen, als dat aan den dag komt."

« Volstrekt niet, sir. Niemand heeft gedwaald dan de smokkelaars; als gij voor den krijgsraad komt, zal ik getuigenis geven en u vrij maken"

« Maar wat zullen wij met de vaatjes beginnen, Mossel?" [vroeg] ik, om zijn oordeel hierover te hooren.

« Er mede beginnen, Robert; – wel het is een geschen[k, een] lief geschenk – een geschenk juist van pas. Ik zal ze niet [...] daar geef ik u mijn woord op. Gij kunt er gerust op zij[n dat] zij allen behoorlijk ingevoerd zullen worden."

Onder die voorwaarde, Mossel, zal ik u dan ook niet aan[...] zeide ik. (Ik begreep wel op welke wijze hij ze dacht in te [...])

« Wat moet ik doen, massa Mossel?" vroeg Maneschij[n met] het onnoozelste gelaat van de wereld, zal ik ze van avond of [...] ochtend vroeg naar het tolhuis nemen?"

« Morgen, Maneschijn, morgen," antwoordde zijn heer. [«Breng] ze nu maar uit het gezigt."

Ik achtte het best geene verdere navraag te doen; [...] vernam ik, dat de smokkelaars getrouw hun woord hie[lden,] nog altijd in dwaling blijvende, steeds zes vaatjes [...] van den ouden Mossel achterlieten als het gelukt was ee[n lading] te smokkelen hetgeen in spijt van al onze waakzaamheid, [gedurig] bleef voortduren. Eene zaak leerde ik echter hierdoo[r: het] getal der ladingen, die, zoolang ik met het oorlogschip da[ar lag,] binnengesmokkeld werden, hetgeen tegenover die, welke [...] haald werden, als tien tot een stond. Ik berekende de [...] ladingen naar de aanmerkingen van den ouden Mossel, [...] ik bij hem kwam, gewoon was zeer bedaard te zegge[n: «Het] zou mij verwonderen, als zij heden nacht niet weder [...] hadden gesloken, in spijt van alle uwe waakzaamheid, [...] niet zeer donker?"

« Neen, neen," antwoordde ik dan, ter zijde een bli[k op het] onnoozele gelaat van den neger slaande, «ik geloof dat [...] neschijn was."

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BEMME[LEN.]